

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้กันทั่วโลก และนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ เพราะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อสารทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ เพื่อถ่ายทอดความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Ronald Mackay and Alan Mountford, 1978: 1) ดังนั้นบรรดาประเทศที่มีใช้เจ้าของภาษาจึงเล็งเห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องสนับสนุน และส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กว้างขวาง สำหรับในประเทศไทยนั้น หน่วยงานที่รับผิดชอบทางการศึกษาได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับและทุกสถาบันการศึกษา เพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีความรู้ สามารถนำภาษาอังกฤษที่ตนเรียนไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) หรือภาษาที่สอง (English as a Second Language) ในระยะแรก ๆ นั้น เน้นการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งเป็นการสอนภาษาที่เน้นทางด้านวัฒนธรรม และวรรณคดี โดยมีตัวภาษาเป็นเนื้อหาวิชา และเป็นจุดประสงค์สำคัญของวิชานั้น (พັນ น้อยแสงศรี, 2524: 9) ต่อมาเมื่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีมากขึ้น การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) จึงไม่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเฉพาะสาขาวิชาได้เท่าที่ควร ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา การสอนภาษาอังกฤษที่คำนึงถึงจุดประสงค์เฉพาะของผู้เรียน หรือที่เรียกกันว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes - ESP) เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้น (Matthew Macmillan, 1976: 43) ทั้งนี้เพื่อสนับสนุนผู้เรียนให้มีความสามารถนำภาษาไปใช้ให้เหมาะสมกับวิชาที่เรียน และเพื่อจุดมุ่งหมายในการประกอบอาชีพ แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1969: 5) ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่า ไม่ใช่ทุกคนที่เรียนภาษาจะมีความสามารถหรือจำเป็นที่จะต้องนำภาษาอย่างผู้เชี่ยวชาญ การจัดแผนการสอนจึงควรให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เรียนว่าจะใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์ใด ความคิดนี้จึงสนับสนุนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ และเดวิด แบลคกี้ (David Blackie, 1976: 23) ได้เสนอแนะว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนี้เหมาะที่จะนำมาใช้ในประเทศที่กำลังพัฒนา ในปี ค.ศ. 1978 จอห์น มันบี้ (John Munby, 1978: 34-40) ได้เสนอรูปแบบของหลักสูตรที่

เน้นความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความต้องการของผู้เรียนที่จะนำภาษาที่เรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพอย่างแท้จริง

ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะสามารถแยกย่อยออกไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะได้ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในวิชาชีพในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสาขาเทคโนโลยี ซึ่งต้องใช้เวลาในการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย (Odette Boys, 1979: 15)

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (English for Vocational Purposes - EVP) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของบุคคลทั่วไปในวิชาชีพต่าง ๆ เช่น ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Commercial English) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้โดยเลขานุการและนักประชาสัมพันธ์ ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) เป็นภาษาอังกฤษที่ใช้โดยช่างยนต์ ช่างโลหะ ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพจึงเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในการประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้แก่ ช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง เลขานุการ พนักงานบริษัท พนักงานธนาคาร พนักงานโรงแรม พนักงานสร้างโปรแกรมคอมพิวเตอร์ นักโฆษณา พนักงานสายการบินและธุรกิจท่องเที่ยว และผู้ควบคุมการจราจรทางอากาศ (Odette Boys, 1979: 18, J. R. Ewer, 1976: 21)

3. ภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ (English for Academic Purposes - EAP) เป็นภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ทุกสาขาวิชาต้องเรียนร่วมกัน (Core Language) ก่อนที่จะแยกเรียนตามสาขาวิชาต่าง ๆ จุดประสงค์สำคัญของโปรแกรมภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ (EAP) คือ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะบางอย่างเท่านั้น เช่น การเขียน การจดคำบรรยาย เป็นต้น นอกจากนี้เนื้อหาภาษาที่เรียนนั้นจะเกี่ยวข้องกับบทเรียน แบบสอบ และแบบฝึกหัดเฉพาะของแต่ละสาขาวิชาด้วย (Peter Strevens, 1980: 18) ภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ (EAP) บางครั้งอาจเรียกว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Educational Purposes - EEP) ก็ได้ (พัฒนา น้อยแสงศรี, 2524: 10)

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ถึงแม้จะมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลานานแล้ว แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร สาเหตุประการหนึ่งก็เนื่องจากหลักสูตรไม่สนองความต้องการผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพ จากงานวิจัยของสุไร พงษ์ทองเจริญ (2522: 67) เรื่องปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา พบว่า หลักสูตรภาษาอังกฤษไม่เอื้อให้ผู้เรียนให้มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ และในการประกอบอาชีพ จาก

ปัญหานี้ทำให้ผู้ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้พยายามแก้ไขด้วยการพัฒนาหลักสูตร โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้เพื่อสื่อความหมาย และสามารถที่จะนำภาษาไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ หรือใช้ในการทำงานได้ ดังเช่น หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 ของกระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดประสงค์ข้อหนึ่งไว้ว่า "ให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษประกอบอาชีพและดำรงชีพ" (กระทรวงศึกษาธิการ 2520: 4) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการก็ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ประการหนึ่งว่า "ให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะ" (กระทรวงศึกษาธิการ, 2525: 40) หลักสูตรของกรมการฝึกหัดครู มีรายวิชา Reading in English for Specific Purposes เป็นวิชาเลือกวิชาหนึ่งด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ กรมการฝึกหัดครู, 2524: 12) นอกจากนี้สถาบันการศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาเปิดสอนภาษาอังกฤษซึ่งในอดีตเรียกว่าวิชาภาษาอังกฤษช่าง ต่อมาเมื่อประมาณ 10 กว่าปีมานี้ เรียกว่าภาษาอังกฤษเทคนิค จากการศึกษาหลักสูตรของสถาบันอาชีวศึกษา พบว่า กระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงหลักสูตรหลายครั้ง และครั้งหลังสุดเมื่อพุทธศักราช 2524 กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ชัดเจนให้มีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) โดยแบ่งเป็นการสอน 2 ระดับ คือ การสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือ ปวช. (ม.4-6) และ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงหรือปวส. (ต่อจากระดับ ปวช. อีก 2 ปี)

ส่วนในด้านแบบเรียนได้มีการนำหนังสือแบบเรียน และแบบฝึกหัดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) มาใช้ในสถาบันอาชีวศึกษาหลายเล่ม จากการสำรวจของ งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521: 7-8) แบบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคที่ครูในวิทยาลัยเทคนิคในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทั่วประเทศ นิยมใช้ประกอบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค แผนกช่างอุตสาหกรรม ได้แก่ หนังสือ 4 เล่ม ต่อไปนี้ คือ

1. The Structure of Technical English by A. J. Herbert
2. English in Workshop Practice by Alan Mountford
3. Scientific English Practice by G. C. Thornby
4. Electrical Engineering by English Language Services

การเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้นนั้น สาเหตุสืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังมีคำกล่าวว่า ยิ่งเทคโนโลยีด้านการคมนาคมและการสื่อสารเจริญก้าวหน้ามากเท่าใด ภาษาอังกฤษจะยิ่งมีบทบาทสำคัญต่อคนไทยมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นคนไทยจึงควรได้รับการส่งเสริมให้ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างมี

ประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะและใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้อื่น ๆ ตลอดจนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในการดำรงชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นพมาศ รัตนปริตาดกุล (2524: 79) ที่ว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันของเด็กและยังจำเป็นต้องให้มีการเปิดสอนในประเทศไทยต่อไป และผลการวิจัยของ กมลรัตน์ จรัสรัมย์ (2525: 107) ที่พบว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทั้งยังช่วยให้มีความก้าวหน้าทางวิทยาการเทคนิคใหม่ ๆ ที่เผยแพร่โดยอาศัยภาษาอังกฤษ ตำรา หรือหนังสือภาษาอังกฤษซึ่งมีผู้ใช้อย่างกว้างขวางในทุกสาขาวิชาทั้งในทางอักษรศาสตร์สังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์อีกด้วย

จากการที่ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีมากขึ้นและ เข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาประกอบกับการค้นพบความรู้ใหม่ ๆ จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชานั้น ๆ เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าและถ่ายทอดความรู้ พรนิมล เสนะวงศ์ (2525: 63) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า เกิดขึ้นมาจากความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นประตูเปิดไปสู่แหล่งความคิดทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี นอกจากนี้ยังมีแรงผลักดันทางสังคมทำให้ผู้ใช้ภาษาหลายภาษาต้องการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรีบด่วน (Peter Stevens, 1980: 106) ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปซึ่งเคยจัดอยู่นั้นจึงไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เพราะไม่สามารถนำเอาภาษาอังกฤษที่เคยเรียนไปใช้ประโยชน์ในทางอาชีพและการศึกษาของตนได้เท่าที่ควร วิธีแก้ไขคือการจัดบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ การระบุเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่างไร้ มีจะมาจากแหล่งข้อมูลที่สำคัญ 2 แหล่งคือ ผู้ใช้และผู้สอน ผู้ใช้จะสามารถระบุเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงงานได้ถูกต้องเพราะเป็นผู้ใช้ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้สอนมักจะระบุเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ใช้ในวงงานตามแบบเรียนซึ่งผู้เชี่ยวชาญจัดเตรียมไว้ให้แล้ว (Fred Chambers, 1980: 26-27)

เกี่ยวกับการจัดหลักสูตรและการกำหนดขอบเขตของเนื้อหา (Content Areas) การสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ได้มีผู้เสนอความคิดเห็นไว้พอสรุปได้ดังนี้

อาร์ เอ โคลส (R. A. Close, 1971: 8) ได้เสนอแนวคิดในการจัดหลักสูตรและเนื้อหาวิชาไว้ว่า การจัดเนื้อหาวิชาให้มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความสนใจของผู้เรียนนั้นเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะถ้าผู้เรียนเป็นนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เพราะผู้เรียนประเภทนี้มักสนใจวิชาเอกของตนเป็นสำคัญ จะสามารถให้เวลาและให้ความสนใจเฉพาะกับภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหา โครงสร้าง และคำศัพท์ที่ตนสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ในวิชาเอกของตน

ริชาร์ด บี นอส และ ซีโอดอร์ เอส รอดเจอร์ส (Richard B. Noss and Theodore S. Rodgers, 1975: 16) ได้สรุปลักษณะสำคัญในการจัดหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. ผู้จัดหลักสูตรควรคำนึงถึงขอบเขตของเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถเรียนให้จบในเวลาที่กำหนดได้
2. ผู้จัดหลักสูตรควรคำนึงถึงการกำหนดขอบเขตของเรื่องที่จะเป็นเนื้อหาในการสอนในด้านระดับความยากง่ายของเรื่องว่า เหมาะสมกับระดับผู้เรียนหรือไม่ ซึ่งในเรื่องนี้ แกรี่ แอ็บบอตต์ (Gary Abbot, 1978: 100) มีความเห็นว่าระดับความยากง่ายของเนื้อหาทางด้านวิชาชีพที่นำมาสอนควรจะง่ายกว่าเนื้อหาวิชาชีพที่นักเรียนได้เรียนในวิชานั้นโดยตรง นอกจากนั้นควรเลือกเรื่องให้ตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพราะจะช่วยเสริมในด้านแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษให้มีมากขึ้น

คาร์ล โคเอนค์ (Karl Koenke, 1978: 998-999) ได้กล่าวเสริมอีกว่า ในการจัดเนื้อหาวิชาชีพของการเรียนการสอนภาษานั้นจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนมากขึ้น ถ้าเนื้อหาที่นำมาสอนนั้นเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะต้องใช้โดยที่ครูผู้สอนควรวางแผนงานในการจัดเนื้อหาวิชาร่วมกับผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาวิชาในสาขาวิชานั้น ๆ

โรนัลด์ แมคเคย์ และ อลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford, 1979: 10) ให้ความคิดเห็นว่า การสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะนั้นควรมีการวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษา (Need Analysis) ของผู้เรียนก่อนการสร้างหลักสูตรและตำรา

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, 1980: 109) กล่าวถึงการเรียนการสอนเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะว่า "จะต้องจัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของผู้เรียน เนื้อหาที่เรียนมีลักษณะเฉพาะที่เกี่ยวเนื่องกัน และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้"

คอนราด สโครเดอร์ (Konrad Schroder, 1981: 43) กล่าวว่า "การสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษเฉพาะนั้นไม่อาจจะนำวิธีการทำนาย (Predict) ความต้องการในการใช้ภาษามาใช้ในการสร้างหลักสูตร"

โกร ฟรายเดนเบิร์ก (Gro Frydenberg, 1982: 156) เสนอแนะว่า ภาระสำคัญที่สุดของผู้วางแผนหลักสูตร ผู้สร้างประมวลการสอน ผู้แต่งตำรา และครูภาษาอังกฤษก็คือ

1. การระบุวัตถุประสงค์เพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้หรือจะใช้ภาษาอังกฤษ
2. การสร้างโอกาสต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้ฝึกสื่อสารในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ตรงกับวัตถุประสงค์ของผู้ที่ประกอบอาชีพในสาขาที่ผู้เรียนเลือกเรียน

แครอล มาร์คี และ แคธารีน เคิร์บส์ (Carol Markee and Katherine Krebs, 1984: 153) กล่าวไว้ว่า "ESP เป็นแนวความคิดที่จะจัดโปรแกรมการเรียนภาษาอังกฤษในแง่ที่จุดประสงค์ของหลักสูตรจะต้องตรงกับความต้องการเฉพาะของกลุ่มผู้เรียน ดังนั้นขั้นตอนในการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ จึงควรประกอบด้วย การระบุความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษแต่ละทักษะ การผลิตตำรา การสอนและการประเมินผล"

เกรก ลาร์คิน (Greg Larkin, 1984: 266) มีความเห็นว่า มีนักศึกษาที่เป็นผู้ใหญ่แล้วจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการรู้ภาษาอังกฤษ พวกเขาเรียนเพราะต้องการเป็นนักบัญชี ผู้จัดการโรงแรม หรือเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ตี่ขึ้น เพราะภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ทำให้ได้รับข้อมูลข่าวสารและเป็นประโยชน์ในการศึกษาด้านนี้ เกรก ลาร์คินยังมีความเห็นว่า นักศึกษาสามารถที่จะเรียนภาษาอังกฤษผ่านเนื้อหาวิชาที่เรียน นั่นคือ เรียนภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับวิชาที่เรียน โดยไม่จำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษจนใช้การได้ก่อน จึงค่อยเริ่มเรียนวิชาอื่น

ลินดา แอล เวสต์ และ เวอร์เนอร์ ฮิลเลน (Linda L. West 1984 147-148, Werner Hillen, in Reinhold Freudenstein, ed., 1981: 59-60) มีความเห็นว่าการสอนเนื้อหาทางด้านภาษานั้น ควรคำนึงถึง

1. คำนท์เฉพาะที่ใช้เรียกชื่อเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ คำนท์ที่ใช้บ่งบอกคุณภาพ มาตรฐานและคำนท์ด้านการคำนวณที่ใช้บอกหน่วยและจำนวนตัวเลข
2. สถานการณ์ในการสอนคำนท์และ โครงสร้างภาษา ควรให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาชั้นนั้น
3. หน้าที่ของภาษา (Language Functions) นอกจากรู้คำนท์แล้วผู้เรียนจะต้องสามารถเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น ในการขอร้อง การตอบรับ-ปฏิเสธ การรายงาน การอธิบายความ หรือการตักเตือน
4. โครงสร้างของประโยค รูปประโยคที่ควรสอนคือ ประโยคคำสั่ง (Imperative Form) เพราะมีกพบบ่อยในการปฏิบัติงานและคู่มือการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ประโยคกรรมวาจก (Passive Voice) ประโยคไม่ซับซ้อนชนิดที่มีประธาน กริยาช่วย (Verb to be) และส่วนที่ขยายประธานที่ใช้บ่งบอกคุณภาพของการวัด (Complement for the Description of Quality of Measures) และอเนกกรณประโยคที่เว้นคำเชื่อมในคุณภาพประโยค (The

Abbreviated Relatives) สำหรับกาล (Tenses) ที่ควรสอนคือ ปัจจุบันกาล (The Present Tense)

5. ทำเนียบภาษา (Register) ควรสอนในเรื่องการเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับประเภทของบุคคลและกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งน้ำเสียง (Tone) ในการใช้ภาษาด้วย

จากแนวความคิดในการจัดหลักสูตรและการกำหนดขอบเขตเนื้อหาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะดังกล่าว จึงพอสรุปได้ว่าการจัดหลักสูตร เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในแต่ละอาชีพมีความสำคัญมาก ผู้ที่จะวางหลักสูตรจะต้องระบุนความต้องการนี้ได้ และความต้องการนี้จะต้องได้มาจากภาษาที่ใช้ในวงการนั้นจริง ๆ และด้วยเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา จัดอยู่ในกลุ่มภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (English for Vocational Purposes - EVP) ดังนั้นในการจัดโครงการการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะนั้น ควรจะคำนึงถึงความต้องการของผู้ใช้ซึ่งต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรมอตุณิยมวิทยาโดยตรง

สำหรับโรงเรียนอตุณิยมวิทยานั้น เริ่มใช้หลักสูตร 1 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2506 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกอบรมให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการ และความชำนาญในเชิงปฏิบัติก่อนที่จะกระจายกันออกไปปฏิบัติราชการทั้งในส่วนกลาง และตามสถานีเครือข่ายในส่วนภูมิภาค วิชาภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในตำแหน่งวิชาชีพอตุณนิยมวิทยา ในการศึกษาหาความรู้จากตำราทางอตุณนิยมวิทยาและวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง จากคู่มือการใช้เครื่องมืออตุณนิยมวิทยา เรดาร์ และดาวเทียมตรวจอากาศ รายงานการประชุมวารสาร และข่าวสารจากองค์การอตุณนิยมวิทยาโลก องค์การการบินพลเรือนระหว่างประเทศ และจากสมาชิกองค์การอตุณนิยมวิทยาโลก รวมทั้งใช้ในการเข้าร่วมประชุม สัมมนา ฝึกอบรมดูงาน ศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศ และการเป็นเจ้าของภาพจัดการประชุมนานาชาติ ซึ่งผู้บริหารกรมอตุณนิยมวิทยาทุกยุค เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าวของภาษาอังกฤษที่มีต่อวิชาชีพอตุณนิยมวิทยา จึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาวิชาอตุณนิยมวิทยา เป็นวิชาบังคับที่นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนตลอดหลักสูตร จำนวน 72 ชั่วโมง โดยแบ่งการเรียนการสอนออกเป็นสัปดาห์ละ 2 คาบ ๆ ละ 110 นาที

เนื่องจากวิชาภาษาอังกฤษหลักสูตร 1 ปี ของโรงเรียนอตุณนิยมวิทยานี้เริ่มใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2506 อบรมนักเรียนไปแล้วรวม 16 รุ่น จำนวนทั้งสิ้น 600 คน ซึ่งในจำนวนนี้เป็นนักเรียนที่เข้ารับการศึกษาเพื่อเข้ารับราชการในกรมอตุณนิยมวิทยา จำนวน 581 คน เป็นข้าราชการสมทบจากกองทัพเรือ จำนวน 13 คน สำนักงานพลังงานแห่งชาติจำนวน 5 คน กองทัพบกจำนวน 1 คน ในปีการศึกษา 2525 กรมกำลังพลกองทัพอากาศขอตัวผู้สำเร็จการศึกษา

ไปบรรจุที่กองทัพอากาศ จำนวน 10 คน รวมทั้งนักเรียนรุ่นที่ 17 จำนวน 50 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในขณะนี้ ยังมีได้มีการจัดทำโครงการสอนที่ชัดเจน และเป็นมาตรฐานเดียวกันสำหรับครูทุกคนในการถือเป็นแนวทางปฏิบัติ เป็นผลให้ลักษณะการเรียนการสอนแตกต่างกันตามดุลยพินิจ และความถนัดของครูผู้สอน ขาดกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการคัดเลือกบทเรียน ขาดจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการสอน และการเน้นทักษะที่สำคัญ ๆ ทั้งยังขาดความเชื่อมโยงกับแขนงวิชาที่ผู้เรียนศึกษา นอกจากนี้หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา พ.ศ. 2506 นี้ ยังมีเคยมีการสำรวจและวิจัยข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของผู้ใช้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงสนใจในการสำรวจความคิดเห็นของครู นักเรียนและผู้สำเร็จการศึกษาที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ การจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมทั้งสำรวจความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชา เกี่ยวกับความสามารถของนักเรียนในการนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับไปใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางในการนำเสนอโครงการการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครู นักเรียน และผู้สำเร็จการศึกษาของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา ที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยาในด้านต่าง ๆ ได้แก่ วัตถุประสงค์ การจัดเนื้อหาวิชา การจัดการเรียนการสอน และการวัดและการประเมินผล
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชา เกี่ยวกับการนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับไปใช้ในการปฏิบัติงานตามการรับรู้ของผู้สำเร็จการศึกษาของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา และผู้บังคับบัญชา
3. เพื่อนำเสนอโครงการการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน โรงเรียนอตุณิยมวิทยา

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ครู นักเรียน ผู้สำเร็จการศึกษาและผู้บังคับบัญชาของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2523-2529

คำจำกัดความในการวิจัย

1. โครงการการสอนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง แนวทางในการจัดและดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา ประกอบด้วย ชื่อโครงการ หลักการและเหตุผล ลักษณะผู้เรียน ลักษณะวิชา จุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา ลักษณะการเรียนการสอน หน่วยบทเรียน และการประเมินผล
2. ครู หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนอตุณิยมวิทยา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2506-2532
3. นักเรียนโรงเรียนอตุณิยมวิทยา หมายถึง นักเรียนปัจจุบันที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2532
4. ผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาของโรงเรียนอตุณิยมวิทยาตั้งแต่ปีการศึกษา 2523-2529 รวม 5 รุ่น คือ ปีการศึกษา 2523 2524 2525 2527 และ 2529 สำหรับปีการศึกษา 2526 2528 2530 และ 2531 ไม่ได้เปิดรับนักเรียน
5. ผู้บังคับบัญชา หมายถึง ผู้บริหารระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับหัวหน้าสถานี จนถึงระดับผู้อำนวยการกอง

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับกรมอตุณิยมวิทยา และสถาบันการศึกษาอื่นที่เกี่ยวข้องในการเสนอโครงการการสอน และปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนอตุณิยมวิทยาในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางในการค้นคว้าวิจัยต่อไป